

1. mesto: Metelkovo pero in priznanje – Irena Prešeren, 9. r., OŠ Šmarjeta, mentorica Mojca Pacek

Mir v srcu in svetu

Mir je ena najlepših besed na svetu. A ta beseda ima izredno zapleteno globino, vendar je vredna vsakega atoma energije v našem telesu. In nasprotje miru je lahko nemir ali pa najhujša oblika človeškega nasilja – vojna.

Vojna je kričanje, smrt, žalost, tema, grozljivi pogledi ljudi, ki o njej danes le poslušajo. Vendar tisti, ki vojne nikoli nismo doživeli, ne občutimo resničnih grozot, ne glede na to, koliko knjig o tem preberemo, koliko dokumentarcev ali filmov si o tem pogledamo, vojno čutimo le površinsko. Ne vidimo moči razdiranja družin in uničevanja življenj v minuti in štiridesetih sekundah. In nikoli ne vidimo moči pregovora »V vojskovanje vodijo široka vrata, nazaj ozka«. Lažje je sovražiti, lažje je biti len, lažje je kritizirati in obupavati nad sabo, kot se odločiti in se potruditi spremeniti pogled na določene stvari in priti na območje veselja, sreče in spokojnega miru.

Vedeti pa moramo, da ko končno pridemo skozi ozka vrata v svet miru, je napaka pričakovati, da bo vse popolno. Vedno bodo nekje ljudje, ki krivic, ki so jih drugi ljudje doživeli, ne bodo razumeli ali jih bodo celo omilili. Da bodo vedno nekje ljudje, ki jih bo brigalo za svet, spremembo v življenju in notranji mir. Da se mnogi ne zavedajo, da je človek, ki nima miru v sebi, sam sebi največji sovražnik. Vsak si utira svojo pot v svetu in dolžnost vsakega človeškega bitja je, da je ta pot lepa, vesela, a nikakor, to moramo razumeti, ne more biti nezahtevna. Ovire na poti k osebnemu miru dajejo življenju smisel in dokažejo, da resnično živimo. Vedno se je potrebno spopasti in spet in znova, kajti le tako je moč zadržati zlo, čeprav ga ne izkoreniniš. Tako mora biti v svetu in srcu, duši.

A tega presnetega nemira, ki se nas polasti, nas premrcvari kot pes svojo igračo in nas odvrže v bližnjo luknjo teme, se je izredno težko znebiti. Zato je še vedno toliko ljudi, ki živijo slabo življenje, nasičeno s televizijo, računalniškimi igrami, mastno hrano, slabimi mislimi, negativno ... In ob vsem tem je pekel le pravljica za lahkoverne. Kaj bi bilo namreč lahko huje od kazni, ki si jo zadajamo sami? Huje od tega, da zanemarjamo dolžnost človeškega bitja? Da zavračamo mir, ki je, ko ga enkrat ulovimo v svoje lovke, eden najlepših občutkov na svetu?

Včasih pa je mir v srcu težko doseči zaradi obremenjenega srca – s preteklostjo, skrbmi, prihodnostjo. Mir, ki si ga želimo v srcu, je moč doseči le z življenjem v trenutku. Pustiti moramo skrbi za sabo in poskusiti zaživeti s tem mirom. Nehati moramo iskati denar in biti pohlepni za materialnimi stvarmi, ko pa vse zlato na svetu odtehtjo medsebojna človeška naklonjenost, povezanost, srčnost in spoštovanje. Ko bomo enkrat odšli, bodo z nami ostali ljudje, ki se ne bodo spominjali, kateri avto smo imeli, katero prestižno znamko smo nosili in kako veliko hišo smo imeli. Spominjali se bodo, ko smo jim odprli vrata za vstop v dvorano in ko smo jih, na njihov slab dan, prijazno pozdravili na cesti. Moramo si dovoliti čutiti ter ne iskati miru le v tišini – seveda, do določene mere je tišina ena izmed najboljših možnosti za umirjanje razburjenega srca. Čeprav včasih hrepenimo, da ne bi čutili ničesar in bi bili zmožni iz sebe iztrgati srce, drobovje, vse kar v nas kriči, je bolje čutiti in trpeti, kot pa otopelo hoditi po svetu, brez občutka za to, kar je lepo in čudovito. In kaj je lepšega kot mir v srcu, ko se po končno končanem trpljenju bolj odprto predajaš vsem radostim življenja?